

Večer sedávala Zuzka se strýčkem a babičkou na zahrádce v altánu. Jája nalila každému do sklenice malinovou šťávu, rozkrájela tvarohový nebo borůvkový koláč a povídali si. Nejraději si vyprávěli příběhy, které si sami vymýšleli a trumfovali se, který z příběhů je lepší. Tuhle zábavu vymyslela Jája, která tvrdila, že bez fantazie by byla nuda. A Pepík se Zuzankou s tím naprosto souhlasili.

Pepík se zhluboka napil malinovky a otřel si pečlivě kníry: „Tak o čem si budeme povídat dneska?“

Zuzka honem spolkla sousto koláče. „Mám nápad,“ vyskočila ze židle. „Budeme si vyprávět, jestli jste si někdy přáli být nějakým zvířetem.“

Jája nazdvihla obočí: „Ty sis někdy něco takového přála?“

„Ano,“ dosedla Zuzanka zase pevně na židli. „Stalo se mi to nedávno ve škole. Stála jsem o přestávce na chodbě. V tom ze třídy vyběhl Petr a strčil do mne, až jsem upadla. Ani se neomluvil a letěl dál. A já v té chvíli dostala obrovskou zlost a přála jsem si, abych byla divokou šelmou a mohla ho zakousnout. A víte, že se mi to splnilo?“

„Vážně? A jak se ti to splnilo?“ zajímalo strýčka.

„No, já jsem strašlivě zaklela a řekla jsem: „Hrom do mechu, hrom do šišek! Ať mi naroste chlupatý kožíšek!“

„A fungovalo to?“

„Jo. Byl ze mne tygr.“

„A jaký kožíšek ti narostl? Zimní nebo letní?“ chtěla pro změnu vědět Jája.

„Zimní.“

„Tak to jsi byla **TYGR SIBIŘSKÝ**,” ujasnila si Jája.

„Ano. Byla jsem tygr sibiřský!“

„Ale divím se, že to fungovalo,” jako by zapochyboval Pepík. „Já bych spíš řekl, že tady by bylo vhodnější jiné zaříkadlo. Třeba něco jako: „Mršiny, zdechlíny, dikobrazí bodliny, žirafí fleky a zebří pruhy, ať mi narostou špičaté zuby!“

„Ale vždyť vám říkám, že to fungovalo.“

„A rozeběhla ses a vrhla se na Petra?“

„Nevrhla. Ono to fungovalo tak, že jsem najednou byla ze školy pryč. Ocitla jsem na Sibiři v Rusku. Panovala tam zima, jako na Sibiři bývá. Měla jsem na sobě žlutavou zimní srst černě pruhovanou, a navíc jsem byla... , hádejte co?“

„Nenapínej nás! Honem, co jsi byla?“ vykřikli Pepík s Jájou současně.

„Byla jsem čtvrtorozená dcera krále, který se jmenoval Panthera Tigris Altaica I.“

„Pro pána krále! A jak ses jmenovala?“

„Čtvrtorozená.“

„To je divné jméno,” kroutil strýček hlavou.

„Počkej, Pepíku, já ti to vysvětlím. Když se král Panthera Tigris Altaica I. oženil, přál si mít syna, který by se jmenoval Panthera Tigris Altaica II. Jenže manželka mu porodila tři dcery. Král měl zlost, a tak dětem nedal jména. Pojmenoval je jen podle toho, jak za sebou přišly na svět – Prvorozená, Druhorozená, Třetirozená. A hned jak povyroستly, našel jim ženichy, aby je měl co nejdřív pryč z očí. A královnu dal za to, že mu neporodila syna, zavřít do klece. Jasný?“

„Jasný,” spokojil se s vysvětlením Pepa.

„Takže jsem byla princeznou Čtvrtorozenou,” pokračovala Zuzka. „A můj otec pravil: Ach jo, zase holka!“ A rozhodl se, že mě také provdá hodně daleko. Ale nejdřív se mi mělo dostat královského vychování, a především jsem se musela naučit královskému tygřímu pozdravu. **Při setkání s jiným tygrem jsem musela pozdravit prudkým vyfrknutím vzduchu z nosu a tlamy.** A to nebyla žádná legrace, protože než jsem se tomu naučila, posmrkala jsem si celou náprsenku. Když jsem byla dostatečně vzdělaná, oznámil mi můj otec, že se rozhodl mě provdat za mocného **TYGRA BENGÁLSKÉHO**, který žije v lesích, v okolí řeky Gangy v Indii.

„A to ti nevadilo, že z ledové Sibiře ses měla provdat do horké Indie? Vždyť by ses tam v zimním kožichu upekla,” poznamenala Jája.

„Nevadilo. Vždyť to přece bylo všechno jen vymyšlené, a ne doopravdy. Stačilo, abych řekla:

*„Tygří palice, zubatá tlama,
ať je zas zpátky ze mne Zuzana!”*

A byla jsem zase ve škole.“

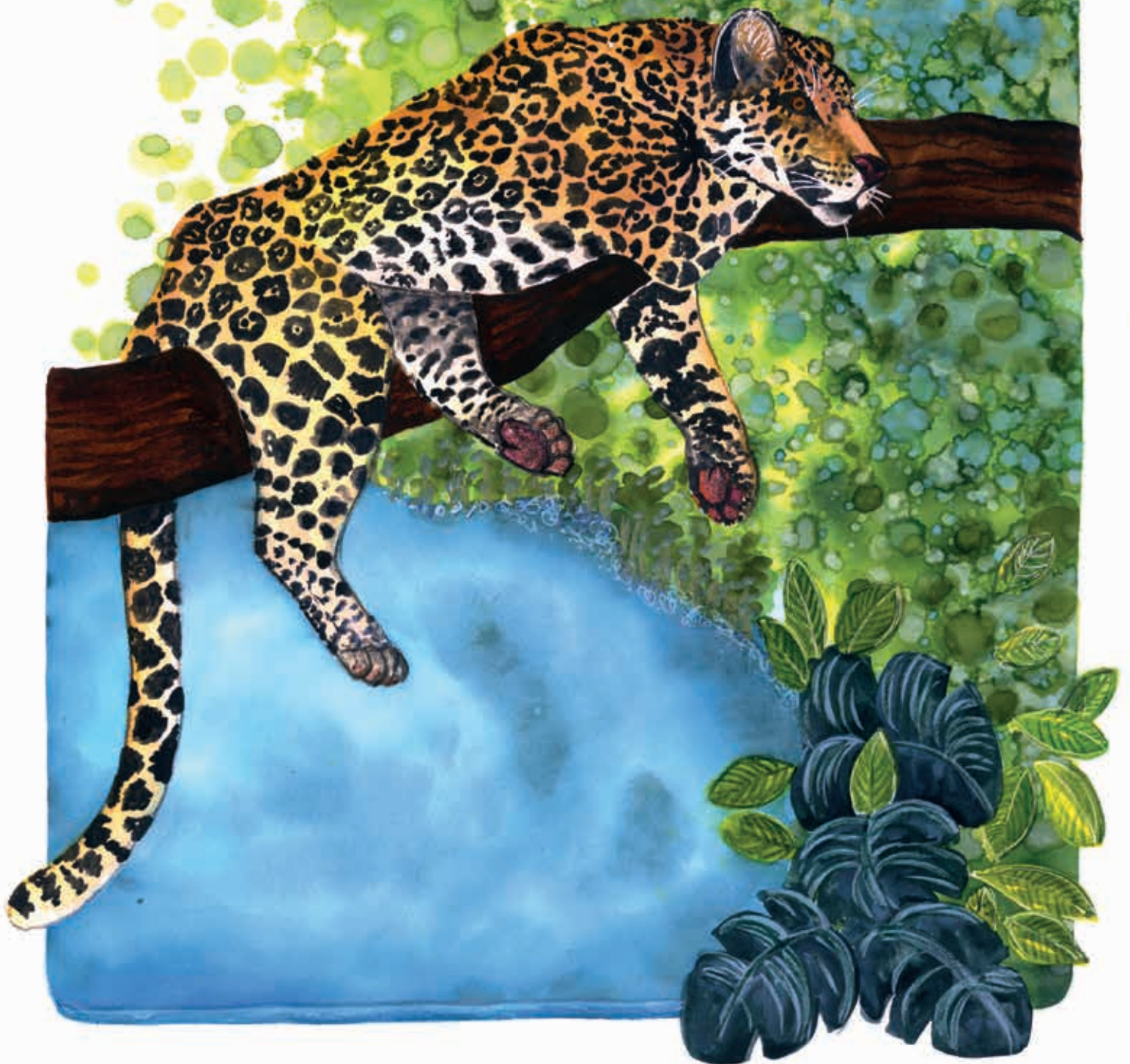
„A ještě ses na Petra zlobila?“

„Ale ne. Zlost mě přešla. A když se Péťa vrátil, omluvil se mi a rozdělil se se mnou o čokoládu.“

Pepík s Jájou Zuzce zatleskali a připili jí malinovkou. „Škoda, že jsme s sebou nevzali Zuzančin globus,“ zalitovala Jája. „Ale když chvíli počkáte, přinesu alespoň papírovou mapu světa a podíváme se, kam všude se při vyprávění dostaneme.“

Ještě než Zuzka prozradí, jakým zvířátkem chtěla být ona, nakreslete sami sebe jako zvířátko. Chcete létat jako orel, skákat na vlnách jako delfín nebo běhat po stromech jako opička? Ve fantazii je všechno možné!

Jaguár americký
Panthera onca

Jakmile se Jája vrátila, Pepa odložil sklenici a prohlásil: „To já bych chtěl být **JAGUÁREM**. A víte proč?“ zdvihl ukazováček, „protože jsem vždycky toužil podívat se do Střední a Jižní Ameriky! Tam totiž jaguáři žijí!“ Zapíchl ukazováček do mapy.

„Jaguáři, to jsou ty flekaté kočky, Pepo?“ upřesňovala si Zuzka.

„Jasně,“ přisvědčil. „A jestlipak víte, proč bych chtěl být jaguárem? Nevíte, ale já vám to řeknu. **Protože se rád koupe a umí přeplavat i širokou řeku. A panečku, jak ten umí rybařit!** To on bez pohnutí vyčkává na břehu nebo na větvi, která roste nad vodou a jak mu proud přinese na dosah rybu, popadne ji tlapou a šup s ní z vody. To by byla krása, jen tak si ležet na větvi a rybařit,“ zasnul se strýček.

„A Pepo, co bys dělal, kdyby tě lovci stáhli z kůže? Jaguáři se pro kůži loví, četla jsem o tom v téhle knize,“ poklepala důležitě na encyklopedii. „A taky jsem slyšela, že v důsledku toho je vás na světě už jen tak pět a půl.“

„Tak to bych měl po rybách,“ zesmutněl Pepa.

„A Pepo, co takhle **LEVHARTEM**? Levhartem bys nechtěl být?“

„Jo,“ ožil zase Pepa. „To by šlo. To by taky bylo krásný. **Levhartům se také říká pardálové.** Byl bych pardál Pepa a šplhal bych v Africe po stromech a chytal opice. Protože my, pardálové, nejraději lovíme opice. A nahoře na stromě bych si udělal zásobárnu, protože my, pardálové, vytahujeme vždycky svou kořist na strom, aby nám ji nesežral šakal nebo hyena. A vedle zásobárny bych i spal, protože my,

pardálové, spíme vždycky na větvi a to tam, kam dojdeme a kde si pověsíme kořist. A pak jdeme zase dál a zase si uděláme zásobárnu a zase se nažereme a odpočineme si. A celý svoje teritorium bych si pěkně označil, aby mi tam nelez jinej levhart.“

„A jak by sis ho, Pepo, označil?“

„My, pardálové, si po celém obvodu svého teritoria vyryjeme drápy do větví stromů značky. A já bych si tam vyryl: Pardál Pepa – ten, co zabíjí jednou ranou! Protože my, pardálové, se se svou kořistí nemazlíme. Jednu jí plácneme prackou za krk do vazy a je to!“

Vyznačte na mapě místa, kde žijí jaguáři a kde levharti.
Dokázali byste popsat, jaký je mezi nimi rozdíl?

Levhart:

Jaguár:

Medvěd lední
Ursus maritimus

